avantgardă literară

septembrie 1928

No. 5

2 lei

colaborează: ion **călugăru,** gheorghe dinu, av. **dudl,** madda **holda,** m. h. **maxy, moldov,** saşa **pană,** stephane **roll,** ilarie **voronca, zadkine.**

Tekirghiol

Noroiul te cuprinde ca surîs sau ca algă
galopează inima savană acest zid
cînd vînătoarea urcă pe cer ca pe o targă
şi prin apele calde vîntul în cîrji proptit

O uşe precum cîine prepelicar te cere
pasele chiuie (ce cor) genunchiu-amar
dar servitoru-aprinde lumina din artere
şi aerul ca trepte suie în mădular

Pasul pînă 'n trecut numerotat ca trăsură
simţi limba cu zăvorul şi pîntec ca un preş
rate sălbatece peste pleoape trecură
lîngă umeri ca poduri bretele cînd dau greş

În afară de asta oraşul e o gravură
şi munţii nu sărută văzduhul prea destins
aştepţi o întoarcere ochiul în arătură
ce sprînceană sexul de ierburi sărate lins

Stai în tristeţe singur cu frunzele uscate
cum sufletul ne leagă cordonu-ombilical
cerul se adînceşte pe sălcii ca un spate
şi liniştea se'nchiagă în sînge cu metal

ilarie voronca

Cameie

La tropice te plimbi învăluită în liane
carnea piciorului tău imprimă pe nisip icoane
idol în carne cioplit; îţi dărui cunună
din vanilii: fruct cilindric de culoare brună.

Cartă postală

lui **moldov**

Frate ce-ţi porţi exilul calvarul
într'un tîrg inert inutil bolnav de splèen—
scrii petiţii analfabeţilor sfaturi celor timpi
dau măsori capacităţile butoaielor cu vin.
Orbitele tuburi Crookes şi Roentgen privirea ta
disecă şi vede ce alţii nu văd, capul triaj,
focul scalpel sintetizează sonor fraza nouă

Sînt lîngă tine şi-ţi strig curaj!

saşa pănă

VIENA, August 1928

ZADKINE

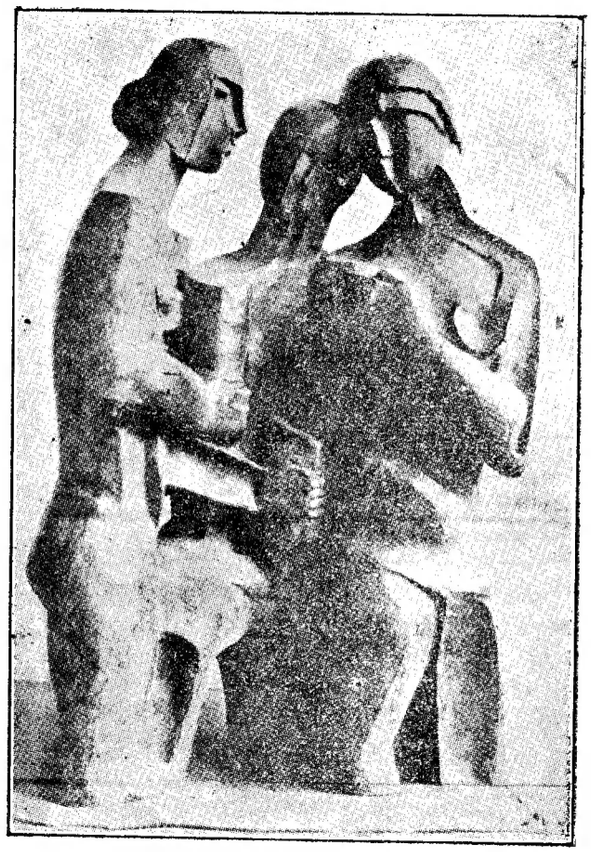

cele trei grații

Sonet

Primeşte-mă cum sînt: înveninată
de ultimul pocal de soare; cată
spre umărul meu gol şi umilit
de mai sticleşte scama unui mit.

coboară-mă ştiută între vii
adaugă peste stihul meu trecut
inconsistenţa albă; nu ieşi
pîn' nu apune visul meu avut.

amenajat mormîntul meu cu arme
nu va pluti; va sta să ardă ora
căldurilor obscene. Peste flora

fetidă a iubirii vin să darme
minuscule ciocănitoare de-argint
teatrul beat al zorilor de-alint.

av. dudl

Din Ramon Gomez dela Serna

Pare natural ca păsările adormite să cadă de prin arbori.

Trîsnetul nu-i decît o specie de tire-bouchon înfuriat.

Acest peşte erà atît de enervat în borcanul lui, încît fără să-mi dau sama — cum aşi da drumul unei păsări — l'am azvîrlit pe fereastră să zboare.

Sînt unii oameni emfatici şi violenţi, cari iscălindu-se par a izbi cu biciul.

Cutiile de conserve „executate" rămîn cu limba lor de fier albă — înafară.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Răspuns nefrancat....

Iubite...

Fiecare epistolă a ta e o colivie în care inima ţi-e o pasăre închisă, o pasăre smulsă. Iţi adîncesc, însă, umărul în aşteptare pentru fastul ei, şi-ţi pregătesc, demult, o ureche de pluş pentru ciripitul ei.

Ţi-aşi aminti ca o bravadă, de anii în cari trăgeam zilele din teacă precum săbiile. Nu prefac amintirea într'o cutie cu resort pentru cenuşe; aşi vrea să fixez o singură amintire — în viitor însă; o amintire la care m'aşi opri pe fîntîni în drumul meu înainte. O! limba de leşie, unghiile sălcii în cari vezi pentru o blazare fără haz, rugina precoce a sîngelui! Eşi din reverii cu amintirea grea, cum ai eşi din apă cu hainele; între rînduri te balansezi greu, glesnele ţi-s de plumb şi zgîrii împrejur aerul ca pe un zid ce te încercuie. Iţi şti sufletul lipit de tine ca un timbru de poştă, pe baza căruia poci să corespunzi pînă la pupitrul abstract al negocierii dintre fiinţa vie şi jivină. Te priveşti în oglindă şi ai plonja într'însa spre un narcisism controversat, spre o repercutare care o presimţi şi te încălzeşte în viscolul social oul păsării măestre din paele sufletului tău. In cîte nopţi perna nu e oglinda cu visele în puf şi puful identificat în piatra lui Iacob. Scoboară pe scara de mătase... (de ce să-ti citez numele celor doi-trei poeţi pe cari îi iubim împreună?). Te deşteptăm în golul confuz; ne deşteptăm în rîsul cu lacrimi împreună, unul cu mîinile, pe umerii celuilalt. Care tren al neprevăzutului va deraia peste noi din gara ori cărei întîmplări, puse în calea noastră ca vizuinile? Vai, întîmplările, coincidenţele, relevările, hazardul, isbindu-se în biografii, în reverenţe, în etc...

Mă uit prin cuvintele tale, prin ochiul tău, ca prin gaura unei chei: e inima un jilţ în aer pentru convalescenţi sau e candelabru căzut în mijlocul odăii? Ştiu că ai scos anume cheia ca să pot vedea.

O osie ne împregnează ambele coapse, o osie cu un mimetism precis între noi, sfidînd — ho! ho! — opinia publică, medicul, punctul profesional, contabilitatea.

Deasemeni în acest plic e obrazul meu ascuns în palme; nu mă priveşte în care parte e orizontul cînd îl voiu deschide. Te rog numai să-ţi lipeşti urechea de coală şi să auzi galopul surd al tendoanelor, de care mă leg. Un caval al strămoşilor a mai rămas în mine, cu frigul din serile de munte—ca să se prefacă în cărbune alb. Resimt în mine un vînjos crater stins pe care mi-l aprind, din cînd în cînd, ca o pipă cu fumul răspîndit în muşchi, cît un formidabil huo!

Dar ruşinea nu pogoară pe capul meu încă blond, încă în floare, cu fructele în arşiţa de apoi.

Dar cine te pune să oferi creerul pe tava gratuităţei ca o tortă, gurilor cu toţi dinţii stricaţi de un savuros cretinism? Cine te pune să crezi că în locul mărului lui Adam n'ai înghiţit decît un bec, iar toată sputa ta nu-i altceva, decît o confetură de licurici, azvîrlită pe obrazul celor 1.600.000.000 de semeni ai tăi? Primul telescop a fost o mînă ridicată spre cer ameninţîndu-l şi care a rămas să bată în el ca în geamul dinspre drum. Iubeşti coca pleoapelor care te livrează într'o dematerializare propice strigătului din vizuină-ţi şi mîna alintată în vînt ca frunza de arţar.

Iată cîte reflexii, ce breviar sardonic, nu-mi sugerează pîcla din scrisul tău, cîte resentimente împotriva vidului nu-mi înfierează dragostea ce ţi-o supun.

Şi le voi mai avea pe locurile omonime, în nopţi în care efigia lumei e un cap de Napoleon prezumtiv. Ce steaguri bicolore în logica experienţei: culoarea binelui, culoarea răului, a milei şi a urii. Imi voi aminti cu o obtuză nostalgie de anii fragezi, şi nu-ţi voi cere să mă înveţi lecţia care ţi-a subliniat fruntea şi ţi-a comprimat bărbia. Ţi-aşi striga: inima e în formă de potcoavă—Ura! Te ştiu consecinţa propriului tău strigăt; e o gură de leu aceia care clatină copacii şi noaptea ca pe un clopot smuls din eternitate—poete cu glasul albastru sara! Dacă nu ţi-aşi şti un obiectiv ascuns în mînecă precum asul de pică; dacă nu ţi-aşi şti femeile, pasiunile, sexul ascunse sub bolovanul din tine—te-aşi adulmeca virgin, ţi-aşi scrie fără tristeţi scrisorile.

Dar oboseala ţi-a legat cu panglici vinete ochii, risc să nu mai isprăvesc. Iartă-mi confuziile toate din aceste coli, optimismnl şi disperarea fîstăcite împreună şi lasă să ne îmbrăţişăm simplu ca pădurarii.

gheorghe dinu

LINII FRÎNTE

ŞNAX

avea o formă civilizată şi un loc în societate, înainte de a veni în tîrgul cu raci. In acest tîrg blestemat, încep suferinţele ghetelor sale veşnic lustruite, a ochilor săi miopi şi a părului său de cînepă. Trecut fiind în era bunicilor, Şnax avea imprimat pe dorinţele sale un singur gînd: însurătoarea.

După ce Şnax 'şi sacrifică barba şi ciorapii, o femee mustăcioasă îl acceptă ca soţ. (Intrevederea avusese loc pe întuneric).

In ziua hotărîtă pentru pecetluirea dorinţelor sale, Şnax se duse la un coafor pe care'l rugă să-i vopsească părul alb în negru.

Intinerise cu 30 ani.

Mult aşteptata sară venise cu dimensiuni gigantice, iar noaptea de iulie eră flacără. Perinile şi cerceafurile naftalinizate gîdilau nervii. Şnax devent pompier. Incendiat de dorinţi, se răcoria cu sudoarea ce-i curgea abundent din pori.

Din părul său vopsit, cerneală se prelingea pe albeaţa aşternutului.

Zorile îl găsiră extenuat de sforţările făcute.

Şnax, care nu dormise toată noaptea, se uită în oglindă: părul înălbise. Un strigăt mult omenesc trezi vecinii din somn şi Şnax hohotind îşi plînse efemera tinereţe.

A doua zi, divorţă şi căzu într'un somn adînc cu ochelarii pe o ureche, spre a putea distinge pe ecranul visului filmul abstract.

Mai trăi cîţi-va ani, atîrnat de o hîrtie de muşte şi muri exact în ziua cînd împlinise 84 de ani. In loc de testament, s'a găsit un calendar din anul 1899, un roman senzaţional, o carte de rugăciuni pentru vătămături şi 5 nasturi de porţelan.

moldov

VIRADOR

Virador e explorator.

Ultima călătorie o întreprinse pentru căutarea lucrului inexistent, animal curios ale cărui contururi le întrezărise în rugăciunile arabilor din deşerturi.

Virador voia să vadă concretul inexistent, de-oarece era un adorator al nudurilor.

După ce'şi condensă cerinţele, se'mbarcă pe aparatul de el construit: *terhidaerion* foarte complicat, conţopirea tuturor sistemelor de vechiculaţie şi a cărui descriere ar ocupa prea mult spaţiu şi ar părea — deşi realitate — o simplă invenţie bizară de nuvelă fantastică.

Virador plecă atunci cînd vişinile îşi dădură cu rumeneală. In memoriile sale, el face o descriere imparţială, nevrînd să evidenţieze curajul şi răbdarea cu care a suportat greutăţile călătoriei sau deveni subiect de statuă postumă.

Ţara lucrului inexistent era necunoscută. O gardă de oameni nuzi străjuia fluviul hotar. Vameşii îl despuiară de haine şi aşa putu Virador să pătrundă în ţară.

Spaţiu rezervat întîmplărilor şi învăţăturilor eroului

Triumfător, Virador reveni în ţara sa, întovărăşit de un cetăţean al ţării vizitate, pe care *Poporul*, revoltat de exhibiţionism, îl linşă chiar la graniţă.

Atunci, Virador înşfăcă pălăria unui vameş, îşi confecţionă o haină de zale pentru a protegui de-apururi lucrul existent numai pentru el.

madda holda

Identitatea poemului

„Sporesc pe întuneric"

A pornit dela sineș ca tăvălugul municipal călătorit dealungul străzilor de lapte din cer: Ins aproximativ, răsturnat de cîteva ori de fierul alb al zilei ca o brazdă imundă de tăcere mîniată pe brațul care o chinuește.

Erà tîrziu și închipuirea sa cu umbre de pluș și mobilă joasă jur împrejur lîngă părețele suflat cu aer se gătea pentru o cină de mare taină. Deaceia căruța poetului boltită de suferinți nemărturisite evacuă prezența îmbolnăvită de așteptare a viziunii sale, în zarea împedicată cu zulufi de aramă. Substanța atroce își arcuià impertinențe pentru un zbor apropiat ca bondarii; dar el a rugat și auzì atunci mîniile tăcerii din tărie și un scrum subțire îi peretlui pleoapa.

Infășat ca'n za, tonul sublim urcă din catul de jos al ființei sale înstrunate indecis și nespus încă ca o bolborosire ascendentă de vaer din care nu știi are să iasă la iveală un sughiț de plîns, o apostrofă înaltă un rictus. Vecinătatea incomodă a răzorului său vesperal, plantat fără vrere în preajma pungilor cu grăsime și mîncare îi supără vădit elanul. In strana sa de întuneric e mitraliat de aserțiuni disperate: „Imaginea odinioară puf și graiu simplu e o aripă pudrată cu nebunie" „Dumnezeu care rupe linii din crîngul ardeiat al potențelor ca să cîrpească fața lumii, are să scrie după dictare".

Cu asta au tăcut toate imprecațiile dinlăuntru; nu c'ar fi pierdut cheia de cleștер a povestirii cu care să descuie din vis domnița.

Constelația cuvintelor burează praf de aur în pupila lui trează, care tresaltă crunt și se răstoarnă sub mareia lor înaltă.

El psalmodià cu glas vîrgat, obrazul aiurea după cum urmează Noțiuni. E ultimul ceas de veghe; orașul aprinde lumini de criptă adulate de umbre sau ziduri cari fumegă. Nu e nici vînt care mușcă din zori pubere, nici apusul grăbit al unui incendiu. Interiorul nostru copt ca un sîn de lămîie e amenințat de destinul taciturn :

Nu e încă totul pentrucă poemul e virtual ca o stemă nouă care n'a trecut încă pe la fotograf; el suferă întîrzieri ca acele ape culcate pe paturi de calcar și ardezie ca apoi miracol să înșnească vîrtoase, ca săbii și spede, sfîrc de apă bună.

Iată că vitejia sa protestă cu lacrimi în glas împotriva marei incertitudini care-l desolă cu'n braț prietin strecurat subsuoară, purtîndu-l prin orașe și cărți ca să-l descvețe de năravul poeziei. Plînse. Și adăogă: Căci n'am să mai scriu niciodată.

Hîrtia amurgise sub streașina neagră cu cuiburi între cuvinte; suferința sa propagà un incendiu imens care-și mutà vîlvîtaia din loc în loc.

O aripă îi atinse fruntea cu intermitența azur care apoi se pogorî și linse rîsul urît.

av. dudl

CITIȚI dintre ultimile cărți apărute, mai ales :

NADJA de André Breton

TRAITE DU STYLE de Louis Aragon

CONNAISSANCE DE LA MORT de Roger Vidrac

EDITIONS DE LA NOUVELLE REVUE FRANÇAISE

URMUZ Vitrină de artă nouă. Director G. Bogza Cîmpina

STURM Die führende Zeitschrift der neuen Kunst. Berlin.

PROFESSOR et DISCIPULA

CUVINTE PE NISIP

de SAȘA PANĂ

Amor improbus omnia vincit.
Miguel Donville

Școala unde am profesat avea o singură elevă și o singură clasă. Clasa elevei. La fiecare 29 iunie, eleva adăuga în dreptunghiul cu chenar *bleu* o verticală; imediat mă decretam profesor al clasei respective, ștergînd anterioara din minte și budget. Azi redeschiderea școlii e condamnată. Eleva a svîrlit etichetele de rangul VIII la gunoi, părăsind numărul 347 și șorțul *gris*. Justificarea existenței mele ca profesor s'a eterizat.

Profesorul este prin lege un *arriéré;* relațiunile dintre el și elevi omoloage celor dintre copoi și iepuri. Știința și durerea în pîntece se recomandă ridicînd două degete alăturate.

Am reușit să abat sistemul din albia îmbătrînită utilizînd problemele extra-intra-școlare bază sistemului educativ.

In ora de matematici aflam C. m. m. c. d. al unei sume de anecdote >< decente. Istoria vieții artiștilor din Holiwood cu prezentații de fotografii (fără autografe sau plastografiate pentru valorificare). Eleva suprapuse lui Ion Vodă cel Cumplit un Rudy. Engleza (în ultimii ani) la telefon, arcuită în *chaise-longue:* propoziții scurte, afirmative și interogative, șoptite lui Mr. Willy, proprietarul unui sgîrie-nori cu etajul superior de închiriat din agorafobie. In kimono larg, cu flori de culoarea cărnei, destăinuia carne de culoarea florilor, anticipînd cursul de filozofie. — Hai să filozofăm!„—Cogito ergo sum" (sentențios). Părăsia de 15 ori locul pentru a reveni după un schimb de gesturi cu Psyché și manevra ochilor spre telefon. La cursul limbilor (franceză, romînă) o preocupa corespondența cu Mary, magazia de confidențe și colțul—meșă de păr în craiu-nou—, generatore de lapsuri, de soarta cărui mă interesam.

Lungimea orelor de curs nu le cunosc: port ceas fără cadran și eleva inimă de porțelan. Am remarcat în singura dată cînd imprudent i-am citit versurile

„Dans une tour le porce'aine
O n'être de rien occupé
Que des vers de Li-Taï-Pé
Et d'un petit magot obscène".

le primea și reflecta asemeni oglindei concave, silindu-mă să închid ochii.

Adăugase decalogului comandamentele
să nu întreacă 43 kg.
sîni absenți
nasul fac-simil să privească steaua polară
și timpul să metamorfozeze ?[1]) în ! (cum învățase)
exprima grafic bucuria.

Metamorfoza s'a produs deoarece (vezi *motto*).

1) Acest semn, infinit multiplicat pe caiete și chenarul cărților, era doar proecția inimii străpunse de săgeată, de vînzare la negustorii din moși pentru tinerii romanțioși predispuși la pesimism calitatea I-a.

SCURT-CIRCUIT

ION CALUGARU

M'a uimit apariția cuiva care alături cu el, altceva decît talent: o sensibilitate nouă, o viziune nouă.

Fundoianu - 1923

Și adevărul de atunci a perseverat printre puținii prieteni tot mai neliniștit, tot mai scump. Se ascunde în figura lui mică și urîtă, în corpul lui mărunt o diavolească pîndă; un om care surîde cum altul ar mîrăi; cineva care-și pune în privire și piper și zahăr și-așî spune de sufletul lui că e un porumbiel sfîșiat de propria lui pisică.

L'am cunoscut la o fereastră cu zăbrele de sub o clopotniță: ochii lui luciau cu o flăcăruie albastră ca a spirtului denaturat; mucegăiseră și pereții și tristețea lui.

O bohemă tandră îl ținea în pat peste măsură. Patul era pus lîngă fereastră și prietenii și-i primea la geam. Dincolo de pat era plecarea, strada, cafeneaua. Seara se feria de dulăii mari ai curții aprinzînd chibrituri, întorcîndu-se să scrie „Moartea la geam".

Îi vor stîlci o grimasă rea, poate, că-i spun lucrurile aceste, acum, cînd voiajiile în aeronave a înlocuit pribegia prin uliți sterpe, cînd cu același stylo-u semnează și nuvelele și ceckurile; și cînd inelul cu o magnanimă piatră patronează cîrcelul din iernile cu ger.

Pe atunci eram fragil și vocabularul lui nespus, jocul de umbre și lumini dintre sprîncene, mă chircea; răutatea lui o socoteam plesanterie. — Îl iubem și cu aceiași desinvoltură, de atunci l'am iubit și l'am urît de multe ori.

Știi plimbările sară, cînd uluiam felinarele, agasam prietenii socialiști — Nietzsche-Klein te supranumia Dostoewsky — și știi femeile cari ne semnalizau cu lumini electrice de prin pomi? Dar eu mai știu nuvelele scrise mărunt, cuvintele ca un meiu otrăvit, un colier de care anini un peisaj neștiut, o lume de lavre omenești cu spasmul și ticurile epileptice din ele. Cîte identificări cu tine însuți, cîtă reverberație, și contorsiune, ideile prinse ca fulgere, o mentalitate puturos de adevărată scurma nămolul unei umanități din tîrguri cu ovreii ruginiți prin bărbi, cu ochii roșii și tără gene.

După fiecare virgulă ascunzi un țipăt de groază, fiecare punct un rictus, un spasm repercutat înăuntru. O umbră îți fuge ca un guștер prin mersul tău pisat; un susur te umple cu o sudoare de cerneală, cu o chiciură neagră de strălucire. Îți iubesc verbul ca pe o scorpie pe al cărui dumicat îl știu înmuiat în veșnicie; îmi place zig-zagul drept din durerea ta și ți-așî spune că e o oglindă cu cocliri - cu o coclire definitiv terapeutică cum e stricnina.

Ești un poet, și poetul e acela care mută din scrisul tău înțălesul omenesc și plat într'un nimb negru, într'o teozofică sandală la piciorul lui D-zeu. Cîți pot ghici sub pleoapa ta trupul gol și zmucit al sufletului din tine? Dar povestea epică, descripția, ochiul topit într'o lupă a amănuntului, amalgamul închis în porțile de plumb, în zidul paginei, cîți le discern? Dar ce-mi pasă de grămaticii uscați căutîndu-ți defecte? Ești plin de compromisuri cum ai fi laureat cu certificate și cununi de merișor. Răutatea tu o socoți binefacere și transporturile puerile le știi? Cînd vom vîna zimbri în Bucovina, chiar dacă i-am găsi prefăcuți în epuri la ușile băcăniilor? Știi vremea pe cînd nu se născuseră nici Molière nici Baltazar? Dar chefurile din lăptărie cînd spărgeam cu un idiot delir farfuriile știrbe, țigăncile perforate în subsol și atîtea altele?.....

roll

m. h. maxy

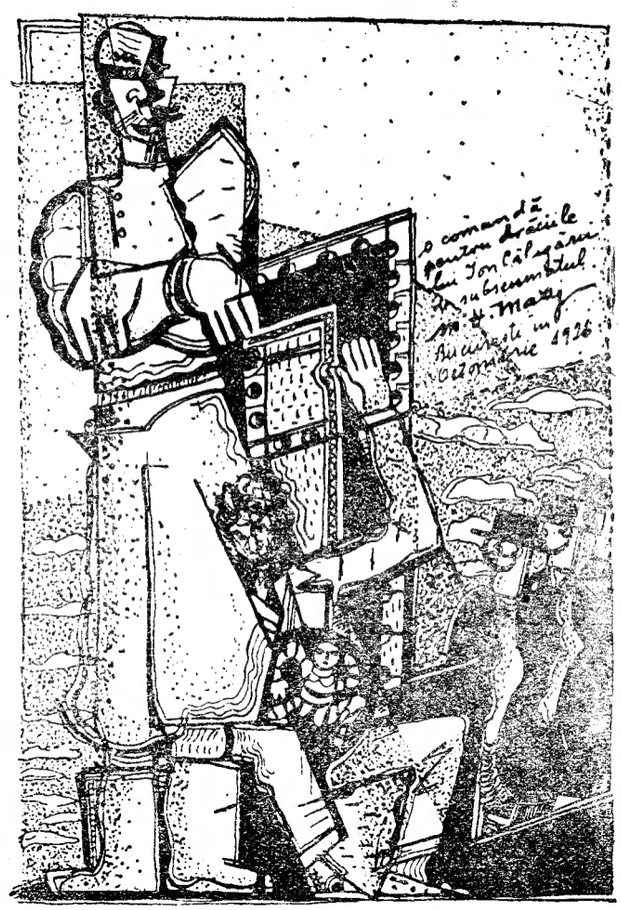

desen

ANTOLOGIE

ION CALUGARU

A doua zi, îmi răscumpăr nedumerirea. Incepe succesiunea obișnuinței. La poartă, mă întîmpină un arhanghel în uniformă: portarul. Plecăciune. Un ascensor mă suie, prin scara vîrtej, pînă la etajul suspendat peste cetate. Altă plecăciune. Parcurg coridoare scurte, răcori imateriale. Intr'un ungher, îmbulzeală cu sunet de ape răbufnite, sguduituri de înnec. Anonim printre fetițe dactilografe, cu pulpe mici și obraze cari scapără! Rîsete printre dinți. Sînt suple și limbute. Par'c'ar ronțăi voluptăți, par'că s'ar undui. Femei au vîrsta săpată ca cicatrici, pudoare prudentă în mișcări - bărbații 's gîrbovi, subțiri și rubiconzi, de o eleganță care trebuie reprimată, negligență la fel. Amintesc subsoluri, camere economic mobilate, parfum ascuțit și..

Intri în sala cu obstacole și polițe: cum samănă cu un grajd de exerții pentru poneys, imaginat de un proprietar generos. Atmosfera înalt ventilată. Pe fiecare scaun, un domn aplecat; o bufniță împăiată. Scaunele au speteze semi-paranteze. Cînd lipsește cineva, paranteza străfulgeră un semn de întrebare. Fete cuminți, tunse ca plăeșii, să se strevadă sfîrcul urechii, încorsetate ca panțirii să se întăriască sănii de clei: băeți idealiști, suferinzi de gălbinare. Bîntuie apatia, debilitatea. O infuzie de preocup identice. Se intuesc între ei și comuniază. Păinjenișuri de cifre aștern zain peste capete. Figuri navighează în glumă lichefiată. Cel dintîiu venit ră pîndește miros de gumă arsă; purcede apoi cursa de întrecere. Calorifer țiuie cu miros de var stins; oamenii răspîndesc miros de lînă aprinsă; m sele, de scîndură trasă la rîndea; hîrtia, cerneala; cerneala, parfumul trezit malaga. Nara biruită de miresme se ascute, dă preț, judecă cu o finețe n bănuită la un om mic de stat; urechea prinde svonuri de solzi scîrpin sfîrîituri drepte, răsucite; în trup, pornesc nervii să clinchete, zurgălăi, zu gălăi și sănii. Creioane se fugăresc peste planșe, transpiră, scîrțîie, se în pleticesc. Gume trec peste răni deschise mîngîieri undelemnii...

Cîtva timp de convietuire și te încredințezi că insul deprins de cole tivitate nu prețuiește nimic. Cîtime nestabilă, esență fără preț, rătăcește pr sine, în stepă pleșuvă, printre semeni, în preerie. Paradisul necesită un st tist; cu spirit impermeabil, absent. Petrece opt ceasuri, întrerupte de prîn în distribuția fixată după plan, se frînge. se adaptă la atmosferă. (Nici u tînăr viu și zburdalnic n'a trecut încă pragul paradisului). Toate se distribu cu sistem: ceasurile cu pauze, atribuțiile, biurourile, într'un descrescend violent: direcția, saloanele dactilografelor, cassa, statistica. Ora plecării, surparea sloiurilor, veselia pornind pe povîrniș; - o cataractă de rochițe gambe spumegînd pe scări, o tempestă de rîsete scurte, din gîtlej, dup care recunoști, vîrsta, sexul...

CURS PENTRU ADULȚI

EDUCAȚIA VOINȚE

După succesul dela Operă, nu i-a rămas decît să-și asigure voce Adolescent, gloria îl purta pe catalige. Nu vedea pe nimeni în jur, nu sim ția dacă plutește în aer sau noroi. Era sopran. Intr'o duminică, simți catali gele de cocă. A doua zi se duse la vînzătorul de catran și le muie. Un pa liativ. Peste două luni zării în jur, jos, lucind cîteva chelii. Deduse logic ci se apropie de pămînt și vocea se ridică spre cer: Tramwaie în varianță Guliver îi istorisise odată cît suferi între uriași. Se hotărî să rămîie soprai și să-și conserve GLORIA.

Se duse la chirurg și se castră. Q. E. D. **saşa pană**

București I,-Căsuța Poștală, 114
Dorohoi,-Str. I. C. Brătianu, 33
Paris: rue Budé 11. (IV-e arr).